

בש"פ 309/17 - לירון טיירי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 309/17

כבוד השופט י' דנציגר
לירון טיירי

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
במ"ת 69125-11-16 מיום 14.12.2016 ומיום
4.1.2017 שניתנו על ידי כב' השופטת ל' מרגולין-יחידי

כ"א בטבת התשע"ז (19.01.17)

תאריך הישיבה:

עו"ד תמיר סננס; עו"ד אורן לבן

בשם העורר:

עו"ד לינוי בן אוליאל

בשם המשיבה:

החלטה

לפני ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כב' השופטת ל' מרגולין-יחידי) במ"ת 69125-11-16 מיום 14.12.2016 ומיום 4.1.2017, במסגרתן הורה בית המשפט על מעצרו של העורר מאחורי סורג ובריה עד תום ההליכים.

1. ביום 20.4.2016 הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו כנגד שישה נאשמים, כאשר לירון טיירי (להלן: העורר), אינו מופיע בו, זאת, כיוון שהוא יצא ביום 16.2.2016 את ישראל לחו"ל. ביום 24.11.2016, בתום ניהול הליכים, הוסגר העורר לישראל על ידי רשויות רומניה, וביום 30.11.2016 הוגש נגדו כתב אישום נפרד המגולל את האירועים אשר פורטו במבוא ובאישום הראשון לכתב האישום הכולל. על פי כתב האישום, החל משנת 2011 או בסמוך לכך, התגורר העורר בצוותא עם אחיו, שגיב טיירי (להלן: הנאשם 1), בדירות פרטיות בבית המלון "ווסט תל אביב" (להלן: המלון), אותן שכרו לטווח ארוך. החל מהמחצית השנייה של שנת 2015, הצטרפו יתר הנאשמים בכתב האישום (להלן יכוננו יחדיו העורר ויתר הנאשמים: הנאשמים) ושהו עימם במלון בהרכבים שונים, כאשר הנאשם 1 דרש לשכור עבורם ועבור מקורבים נוספים חדרים במלון במחירים מופחתים משמעותית ביחס למקובל. בהמשך לכך, השתלטו הנאשמים על מתחם המלון ומתקניו, ונהגו בו כמנהג בעלים, תוך נקיטת אמצעי אלימות, הפחדה ואיומים כלפי אורחי המלון, מנהליו ועובדיו. כתב האישום מפרט, בין היתר, כי במהלך התקופה הרלבנטית, אכלו הנאשמים אין ספור פעמים במסעדת המלון, כאשר הם מסרבים לשלם על האוכל ומשמיעים איומים לעבר צוות המלון, וכן נהגו לפרוץ אל מטבח המלון בשעות המאוחרות, ולגנוב מזון ומשקאות אלכוהוליים ששוויים אלפי שקלים. בנוסף, הנאשמים נהגו להחנות את כלי רכבם במקומות שאינם מיועדים להם ובניגוד להוראות הצוות. באחד המקרים, ביום 14.3.2016, חנה אחד הנאשמים את קטנועו במתחם הולכי הרגל במלון. משהבחין בכך קצין הביטחון במלון, מארק (להלן: קצין הביטחון או מארק), דרש להיזזו. בתגובה לכך, איים העורר על מארק ואמר לו, בין היתר, כי "החוקים פה שונים כשזה נוגע אלינו, ואם אתה לא מודע אליהם, וניראה לי שאתה לא מודע, אני איידע אותך ואתה תדע אותם לאט לאט". בהמשך, הזעיק קצין הביטחון ניידת משטרה, אשר נתנה דו"ח לנאשם שהחנה את הקטנוע. כשהתגלה הדבר לעורר, נכנס ללובי המלון ביחד עם נאשם נוסף וצעק בכעס: "מי הזמין לנו משטרה?!". בעקבות אירוע זה, ואיומים נוספים שהושמעו כלפי קצין הביטחון, נתבקש קצין הביטחון על ידי מנהלת המלון שלא להגיע יותר למשמרות עד להודעה חדשה. אירוע נוסף המיוחס לעורר, הוא רישות הכניסות והיציאות של חניון המלון ברשת מצלמות פנימית אשר נועדה לשרת את הנאשמים, וכן התקנת תורן בקדמת המלון עליו הורכבה מצלמת 360 מעלות המתעדת את סביבת המלון. כל זאת, ללא ידיעתו וללא הסכמתו של מי מנהלת המלון. רשת מצלמות זו איפשרה לנאשמים להדק את שליטתם במלון ולאפשר להם לצפות על המתרחש בו.

בגין מעשים אלה, הואשם העורר בעבירה של סחיטה באיומים שהביאה לדבר מעשה (בצוותא חדא), לפי סעיף 428(סיפא), בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק)

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. ביום 5.12.2016 טענו הצדדים בדבר קיומן של ראיות לכאורה, ולאחר טיעוניהם, הגישה המשיבה לבית המשפט בקשה לעיון בראיות חסויות במעמד צד אחד, בכל הנוגע לעילות המעצר הנטענות.

3. בהחלטתו מיום 14.12.2016 בחן בית המשפט המחוזי את שאלת קיומן של ראיות לכאורה בעניינו של העורר. בית המשפט ציין כי במסגרת ההליך שמתנהל נגד יתר הנאשמים בתיק, נקבע תחילה כי לא קיימות ראיות לכאורה בתיק, ויש לראות את האירועים אשר פורטו בכתב האישום כאירועים נפרדים. על החלטה זו הוגש ערר לבית משפט זה (בש"פ 5794/16) שם קבע בית המשפט (השופט ד' ברק-ארז) כי יש לראות במעשים המיוחסים לנאשמים כחלק מתכנית אחת כוללת, וכן נקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המצביעה על קיומו של סיכוי סביר להרשעת הנאשמים בגין העבירות המתוארות באישום הראשון (להלן: ההחלטה בערר). בין הצדדים ניטשה מחלוקת באשר להשלכתה של ההחלטה בערר על עניינו של העורר, ובית המשפט המחוזי קבע כי הגם שההחלטה בערר כללה

התייחסות לעורר, היא לא נדרשה שם לקביעת ממצאים בעלי השלכה אופרטיבית ביחס לעורר, אשר לא נמנה בשעתו על נאשמי כתב האישום ואף לא היה מיוצג במסגרת ההליך. אף על פי כן, בית המשפט המחוזי קבע כי אין במסקנה זו כדי להמעיט מן הקביעות שנקבעו בהחלטה בערר ביחס למשמעותם הפלילית לכאורה של האירועים המיוחסים לעורר. נוכח זאת, בית המשפט לא נדרש לבחון את האירועים השונים, כי אם רק את חלקו של העורר בהם, ולהכריע האם קיימות ראיות לכאורה לביסוס טענות המשיבה ביחס אליו.

4. בית המשפט המחוזי המשיך לבחינת הראיות בהקשרו של העורר, וקבע תחילה כי נראה שמעורבותו במסכת האירועים אינה מעורבות שולית גרידא. לאחר מכן פנה בית המשפט לבחינת עיקרי ראיות המשיבה, אשר יובאו בתמצית להלן: קב"ט המלון סיאג מסר שהוא חשש לחייו ולחיי משפחתו, ובגלל נוכחות הנאשמים במלון עזב את העבודה, בצינו כי בראש קבוצת הנאשמים "יש את שגיב אחר כך יש את אחיו שאני מזהה בתמונה". כך גם תיאר הקב"ט, שהעורר ערך ערב קריוקי שגרם לרעש רב, וכאשר פנה אליו שינמך את המוזיקה, איים עליו העורר שישמיע מוזיקה כל יום בשעה שש בבוקר. קב"ט המלון אבני העידה כי הנאשמים הטילו אימה במלון, ותיארה כיצד לאחר אירוע שהתרחש בברכה (אשר תואר בכתב האישום), ישבו הנאשם 1 והעורר בברכה, וצוות המלון פחד להזמין משטרה. קב"ט המלון רוזנברג מסר שהעורר הוא חלק מחבורה שמסתובבת במלון, וישנה רוח עבריינית ותחושת פחד מהם. מנהלת המלון מסרה בהודעתה כי היא מפחדת מן הנאשמים, וכי היו עובדים שהתפטרו בגללם. היא ציינה שהעורר קיבל חדרים מוזלים במלון בגלל שפחדו ממנו, והיא ראתה את הנאשמים, דרך מצלמות האבטחה, לוקחים דברים מהמקרים בלי לשלם. עוד היא ציינה, כי היו פעמים בהם המלון נדרש לפצות את אורחי המלון בשל התנהגותם של העורר ויתר הנאשמים. עובדת נוספת במלון ציינה כי בשלושה מקרים שונים ראתה את העורר יחד עם שני נאשמים נוספים, נכנסים למטבח וגונבים אוכל. ביחס לסרטון שמתעד את אירוע האלימות בלובי, ציינה כי היא מזהה את העורר בו. מספר עובדי הנהלת המלון מסרו שהעורר ואחיו היו "הראש של החבורה", וכי כולם פחדו להתעמת עימם. עדות נוספת היא זו של מנכ"ל רשת המלונות אשר תיאר בהודעתו כי שמע מעובדי המלון על העורר ועל אחיו, אשר כופים על המלון הסדרים מיוחדים, ושהם "מרגישים בשטח המלון כאילו זה הבית שלהם, הם אוכלים ולא משלמים". מכל האמור, קבע בית המשפט כי קיימות שלל ראיות מגורמים שונים הקושרות לכאורה את העורר באופן ישיר לאירועים.

5. בית המשפט המחוזי המשיך לבחינת הראיות שהציגה המשיבה: בכל הנוגע למצלמות האבטחה – שלושה גורמים מהנהלת המלון ציינו בהודעתם כי ידוע להם על התקנת המצלמות על ידי הנאשם 1 והעורר, אשר עשו זאת ללא ידיעתם וללא קבלת אישור מהנהלת המלון. בית המשפט קבע כי ניתן להתרשם שהתקנת המצלמות מהווה פעולה אחת בתוך התנהלות כוללת של הכתבת מציאות מצד הנאשמים, כדי לקדם את צרכיהם האישיים, וביניהם שליטה על המתרחש במלון. לעניין מעורבות העורר, נקבע כי דברי העדים מספיקים על מנת לקשור אותו לכאורה, בשלב זה, להתקנת המצלמות. בכל הנוגע לעניין החנייה – מנהלת המלון מסרה כי העורר ואחיו תופסים חניות שאינן שלהן. כן נמסר על ידי עובדת אחרת כי הכניסו את השניים לחניון העליון של המלון, בו אין להם חניות, וזאת על מנת שלא להיקלע לריב איתם. כמו כן, קב"ט המלון לביא מסר כי הנאשמים הרבו לחנות בחניות הנכים, ואת האופנועים שלהם החנו בכניסה למלון. בית המשפט קבע כי גם עניין החניות מהווה חלק מהתנהגות כוללת אשר נועדה להפגין כוח במלון, ולפיכך בעלת משמעות בתיק. אשר לאיומים על קצין הביטחון מארק – מארק גולל בהודעתו את הדברים האמורים בכתב האישום בכל הנוגע לאירוע זה, וציין כי העורר פנה אליו ואמר לו שהוא ואחיו הם שקובעים את החוקים במלון. גם מנכ"ל רשת המלון, אשר קיבל דיווח על אירוע זה, ציין כי "זה מאוד הרגז אותם, גם את לירון וגם את שגיב. לירון עד כמה ששמעתי אמר שהוא מנהל את המלון". בית המשפט קבע כי אירוע זה, כמו גם כל מה שקדם לו ומה שאירע לאחריו, מבססים לכאורה דברי איום. נוכח האמור, בית המשפט קבע כי קיימות ראיות לכאורה הקושרות את העורר לאירועים ולמעשים המיוחסים לו.

6. באשר לגרסתו של העורר; בחקירותיו השונות מסר כי התקשרותו עם המלון הייתה מסודרת והוא שילם דמי שכירות חודשיים. לגבי חלק מן השאלות אשר הוצגו לפניו באשר לנאשמים ולהסדרים מיוחדים במלון שהיו להם; שמר העורר על זכות השתיקה. כאשר נשאל על האירוע עם קצין הביטחון מארק; טען העורר כי הלה התגרה בו, וברגע של עצבים אמר לו העורר שביכולתו לומר ולעשות את שברצונו במלון. מבחינתו, דברים אלו לא עלו לכדי איום. באשר לקבלת הטבות; העורר טען כי לא קיבל הטבות גדולות מאלה שקיבלו אורחים אחרים במלון, והוסיף שכמעט ולא ביקש דבר. לעניין התקנת מצלמות האבטחה במלון; טען העורר כי הפעילות הייתה בשיתוף פעולה מלא עם המלון ובאישור מנהלת המלון, וכן טען כי לא היה מעורב בכך ולא היה מודע לכך. מעבר לכך, העורר טען כי הפגין תמיד נועם הליכות כלפי עובדי המלון, וכי נוכחותו במלון הייתה מועטה, שכן רוב הזמן כלל לא היה בישראל. כאשר נשאל לגבי נסיבות עזיבתו את הארץ ביום 16.3.2016, שמר העורר על זכות השתיקה, ולאחר מכן טען כי מדובר ביציאה שגרתית וכי לא הודיעו לו שיש צורך בו בישראל. בית המשפט ציין כי מעיון ברשימת הכניסות והיציאות שלו בשנים הרבולנטיות, נמצא כי שהה בישראל 300 ימים, פרק זמן נכבד ומשמעותי.

7. נוכח כל האמור, קבע בית המשפט המחוזי כי קיימת תשתית ראיתית לביסוס לכאורי של הנטען בכתב האישום בעניינו של העורר. בית המשפט ציין כי אין בעובדה שמספר עדים ייחסו לעורר התנהגות חיובית בתוך כל ההתרחשות הכוללת, כדי להמעיט מהראיות הקיימות.

8. באשר לעילות מעצר; בית המשפט קבע כי בהתאם להחלטה בערר לשלוח את יתר הנאשמים לקבלת תסקיר, ובשים לב למסוכנות העולה מהמעשים עצמם ומנסיבות עשייתם, יש לנהוג באופן זהה גם בעורר. על כן הורה בית המשפט על עריכת תסקיר מעצר בעניינו. בהתאם להסכמת הצדדים לבחינת האפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני, הורה בית המשפט על המצאת חוות דעת מטעם היחידה לפיקוח על איזוק אלקטרוני, בנוגע להתאמת העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני. בשולי הדברים, ציין בית המשפט כי לא מצא לנכון, בשלב זה, לעיין בחומרים החסויים אותם ביקשה המשיבה להגיש לעיונו.

9. בתסקיר המעצר שנערך ביום 2.1.2017, ציין שירות המבחן כי לעורר עבר פלילי הכולל הרשעה אחת בגין עבירות שעניינן קשירת קשר לפשע ונשק, ובגינה ריצה בשנת 2009 מאסר של 11 חודשים. שירות המבחן התרשם שהעורר הוא אדם פיקח, בעל יכולות קוגניטיביות ותפקודיות, ובמהלך האבחון יצר רושם של אדם חיובי בעל וויסות עצמי וערכים נורמטיביים. שירות המבחן הוסיף כי העורר מייחס את מעורבותו הפלילית, בעבר וכיום, לקשר המורכב שלו עם אחיו, הנאשם 1, ולהשפעתו עליו. שירות המבחן התרשם עוד כי עמדתו של העורר ביחס לעצמו עומדת בפער ניכר מן האישומים המיוחסים לו, ועל כן ישנו קושי להעריך את רמת הסיכון במצבו, ולא ניתן לשלול קיומה של רמת סיכון להישנות הסתבכויות נוספות עם החוק. לצד זאת, שירות המבחן בחן את המפקחים המוצעים – הוריו, אחותו, בת דודתו וחברו – והתרשם כי תפקודם של המפקחים המוצעים עשוי להגביר את מעורבותם בחייו של העורר, ולהציב עבורו גבול חיצוני אשר יקדם הפחתת סיכון מצידו. נוכח האמור, המליץ שירות המבחן להעביר את העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני בבית הוריו.

10. בהחלטתו מיום 4.1.2017, קבע תחילה בית המשפט המחוזי כי נוכח השלכתו של החומר החסוי על עילות המסוכנות ושיבוש מהלכי משפט הנשקפות מן העורר, מתקיים החריג המצדיק בחינת החומר החסוי במעמד צד אחד. לאחר עיון בחומר הנ"ל, קבע בית המשפט כי עילת המסוכנות הנשקפת מן העורר גוברת במידה ניכרת, באופן ההופך את עילת החשש לשיבוש מהלכי משפט לעילה "ממשית, קונקרטיית ובדרגה נכבדת". כך גם נקבע כי קיימת עילה של חשש מהימלטות (אף שלא נטענה בבקשתה של המשיבה), אך דרגתה לא גבוהה. עם זאת, צירופן של כל עילות

המעצר מצביע על קיומן בדרגה גבוהה ומובהקת. נוכח זאת, ועל אף המלצתו החיובית של שירות המבחן, קבע בית המשפט כי אין מקום לשחרר את העורר לחלופת מעצר, אף לא בפיקוח אלקטרוני. בית המשפט הוסיף כי תסקיר המעצר בעניינו של העורר מעורר נקודות קושי וסיכון, לרבות התייחסות לאפשרות להישנות מעשים מצידו, ואין בעובדה שהעורר יצר רושם של אדם חיובי בעל ערכים נורמטיביים – כדי למעט ממשקל המעשים המיוחסים לו ומעברו הפלילי.

טענות הצדדים

11. העורר טוען – באמצעות בא-כוחו, עו"ד תמיר סנגס – כי בית המשפט המחוזי ייחס משקל ראייתי רב מדי להודעות של עדים אשר חלקם כלל לא הכירו את העורר, וכי אלה מבוססות על שמועות ועל עדויות שמיעה, ומייחסות לעורר מעשים שהוא כלל לא מואשם בהם. לשיטת העורר, בית המשפט סבר שאין די באירועים של התקנת המצלמות והעימות המילולי עם קצין הביטחון, כדי לבסס את חלקו של העורר במעשים, ולפיכך נדרש לעיבוי המסכת במעשים שכלל לא יוחסו לעורר. באשר להתקנת המצלמות; נטען כי בית המשפט הפנה בהחלטתו להודעתה של מנהלת המלון, והיא שימשה כראיה בלעדית לקביעה כי העורר היה אחראי על התקנת המצלמות. ואולם, לדידו של העורר, מקריאת הודעתה של מנהלת המלון, עולה בבירור כי היא כלל לא מייחסת לעורר קשר להתקנת המצלמות, וכי החוקרים הם אלו שמייחסים את המעשה לעורר ולאחיו. מעבר לכך, נטען כי בית המשפט התעלם לחלוטין מראיות אשר הוגשו מטעם העורר, לרבות תצהירו של מתקין מצלמת האבטחה, אשר מהן עולה בבירור כי ההתקנה בוצעה באישור וברשות. לעמדת העורר, תצהיר זה, בצירוף גרסתו שלו והנטען בהודעת מנהלת המלון – מסירים ממנו את האחריות על התקנת המצלמות. באשר לחניה ולעימות עם מאבטח המלון; לשיטת העורר, קביעתו של בית המשפט לפיה העובדה שהעורר חנה לעיתים במקומות חניה אסורים נועדה לשם הפגנת בעלות וכוח, היא קביעה שגויה וללא כל בסיס, והעורר נהג לעיתים להחנות בצורה שבה החנה רק לשם נוחות וקרבה למלון. עוד נטען, כי בית המשפט התעלם מגרסאותיהם של עובדי המלון, לפיהן החניה במקום בו חנה העורר הינה מקובלת ונהוגה. העורר מפנה לשלוש הודעות של עובדי המלון מהן ניתן, לטענתו, ללמוד כי הם מוסרים שישנם עוד אורחים אשר מחנים בצורה בה חנה העורר. בנוסף, נטען כי עד לאירוע היוכח עם קצין הביטחון מארק, מעולם לא נדרש העורר להזיז את אופנועו. אותו אירוע המיוחס לעורר, נוצר לטענתו רק בשל החלטתו של קצין הביטחון ה"משועמם", לעשות פרובוקציה, וליצור עימות מתוכנן ומתוזמן עם העורר, על מנת לעורר את חמתו, ושמסוכנותו הלכאורית תתגלה במלוא הדרה. לעמדת העורר, לא הייתה לו כל כוונה לאיים על קצין הביטחון מארק, וכי אמירתו הייתה "הוצאת קיטור" גרידא, אשר אינה עולה לכדי איום.

באשר לעילות המעצר והחלופה; העורר טוען כי נאשמים אחרים בתיק (3, 5 ו-6) שוחררו לחלופת מעצר בהסכמתה של המשיבה, וזאת על אף שמיוחסת להם מעורבות רחבה יותר בכתב האישום מאשר לעורר, וכן כי לחלקם יש אף תסקיר מעצר שלילי (בעוד תסקירו של העורר חיובי). על כן, יש לכל הפחות להשוות את תנאי מעצרו של העורר לאלה שנקבעו לנאשמים הנ"ל. עוד טוען העורר, כי לא נשקפת ממנו כל מסוכנות, שכן המעשים המיוחסים לו הם מינורים בלבד, וכן כי אין כל חשש לשיבוש הליכי משפט, נוכח העובדה שרובם המוחלט של העדים מתארים אותו כאדם חיובי ונעים הליכות. באשר למידע החסוי; העורר טוען כי עצם העובדה שהמשיבה ניסתה, טרם החלטת בית המשפט בשאלת הראיות לכאורה או קיומה של עילת מעצר, להביא את דבר קיומו של חומר מודיעיני – מעידה על כך שהמשיבה עצמה סבורה כי אין בנמצא די ראיות לכאורה בעניינו של העורר. באשר לחלופת המעצר; העורר מזכיר את קביעתו של שירות המבחן, לפיה המפקחים המוצעים ראויים לביצוע התפקיד, וכן כי נמצא שיש בכוחם לקדם הפחתת סיכון בעניינו.

12. המשיבה טוענת – באמצעות בא-כוחה, עו"ד לינוי בן אוליאל – כי חומר הראיות מצביע באופן ברור על שיוכו של העורר לחבורת הנאשמים. לא זו אף זו, עדויות רבות מתארות אותו כעומד בראש החבורה, ביחד עם אחיו. המשיבה

טוענת עוד כי קיימות די ראיות לכאורה בשלב זה, המבססות את חלקו של העורר במעשים המיוחסים לו. באשר להתקנת המצלמות במלון; ישנן ראיות המצביעות בבירור על חלקו בהתקנתן, לרבות עדותה של מנהלת המלון המייחסת את ההתקנה לעורר ולאחיו, ועדותו של מנהל האחזקה אשר תיאר כי השניים פנו אליו לגבי התקנת המצלמות. באשר לחניה האסורה בשטחי המלון; המשיבה מציינת כי ישנן עדויות לכך שהנאשמים חנו במקומות אסורים, וכי עובדי המלון חששו להעיר להם בנושא. אירוע המדגיש זאת, הוא אותו אירוע עם קצין הביטחון מארק, והודעותיו של מארק מבססות את אשר מיוחס לעורר באירוע זה. במהלך הדיון בבית משפט זה, ובהסכמתו של בא-כוח העורר, הציגה המשיבה את החומר החסוי לעיונו של בית המשפט, ולאחר מכן טענה כי יש בחומר זה כדי להצביע על מסוכנות מצידו, ועל חשש ממשי מפני שיבוש הליכי משפט. באשר לטענת העורר לאפליה בינו לבין יתר הנאשמים בכל הנוגע לתנאי המעצר; המשיבה טוענת כי ההבדל בין תנאי מעצרו של העורר לבין אלו של יתר הנאשמים נובע מן החשש לשיבוש הליכי משפט הקיים בעניינו, וכן נוכח החשש להימלטות, בשים לב להליך ההסגרה שנוהל נגד העורר. כך גם נטען כי מעמדם של יתר הנאשמים בחבורה היה נמוך יותר מזה של העורר.

דין והכרעה

13. לאחר שעינתי בהודעת הערר, ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שנערך לפני, ולאחר שבחנתי בקפידה את חומר הראיות שהוגש לעיוני, באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות בכל הנוגע לקיומן של ראיות לכאורה, ודינו להתקבל במובן זה שהעורר ישוחרר למעצר בפיקוח אלקטרוני.

14. כידוע, סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) קובע כי מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים נגדו, מותנה בקיומם של התנאים המצטברים הבאים: קיומן של ראיות לכאורה לביסוס האשמה; קיומה של עילת מעצר; והיעדרה של חלופת מעצר שפגיעתה בחירותו של הנאשם פחותה. ככל שיגיע בית המשפט למסקנה כי תנאים אלו מתקיימים, רשאי הוא להורות על מעצרו של נאשם בתנאי פיקוח אלקטרוני, חלף מעצר מאחורי סורג ובריח, וזאת מקום בו ניתן יהיה להגשים את תכלית המעצר גם במתכונת זו (סעיף 22 לחוק המעצרים) [ראו למשל: בש"פ 3673/16 מדמון נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (23.5.2016); בש"פ 1706/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (15.3.2015)];

15. קיומן של ראיות לכאורה; בבואו לבחון את התשתית הראייתית הלכאורית, על בית המשפט לבדוק האם קיימות ראיות גולמיות אשר יש בכוחן להצביע על סיכוי סביר להרשעתו של הנאשם. יודגש, כי בשלב זה אין בית המשפט נדרש למשקלן של הראיות או למהימנותם של עדים, ושאלות אלה נתונות להכרעתה של הערכאה הדיונית בהליך העיקרי [ראו למשל: בש"פ 4398/16 סבח נ' מדינת ישראל, פסקה 8 וההפניות שם (26.6.2016)]. לאחר שבחנתי את חומר הראיות שהונח לפני, שוכנעתי כי קיימת בשלב מקדמי זה תשתית ראייתית לכאורית מספקת, המצביעה על קיומו של סיכוי סביר להרשעת העורר במיוחס לו. ניתן לומר כי ליבת התשתית הראייתית שהניחה המשיבה נגד העורר נוגעת לשלושה אירועים מרכזיים: התקנת מצלמות האבטחה בשטחי המלון; נושא החניה האסורה; והעימות עם קצין הביטחון מארק. אתיחס לכל אחת מסוגיות אלה בנפרד להלן.

התקנת מצלמות האבטחה בשטחי המלון; מהודעתה של מנהלת המלון, עולה כי כאשר נשאלה האם ידוע לה על שינויים שביצעו העורר והנאשם 1 במלון, השיבה כי ידוע לה על התקנת מצלמות. כאשר נשאלה האם אישרה את התקנתן, השיבה "לא, לא שאלו אותי" (הודעה מיום 10.4.2016, שורות 57-64). דברים אלה קיבלו חיזוק בהודעתו

של מנכ"ל רשת המלונות, לפיה שמע ממנהלת המלון שהותקנו מצלמות במלון, ללא אישורה של הנהלת המלון. יצוין, כי המנכ"ל לא ידע מי מהנאשמים התקין את המצלמות (הודעה מיום 6.4.2016, שורות 184-190). שרון, מנהל האחזקה של המלון, מסר בהודעתו כי המצלמות אשר הותקנו לא היו חלק ממערך האבטחה של המלון, והנהלת המלון לא נתנה אישורה לכך. כאשר נאמר לשרון במסגרת החקירה כי הוא ידע ואף אישר את התקנת המצלמות, השיב "קודם כל שגיב ולירון באו אלי ואמרו לי, אמרתי להם שזה לא בסמכותי צריך לידע [...]" (הודעה מיום 6.4.2016, שורות 199-214). איילת, מנהלת המלון, מסרה גם היא בהודעתה כי לא ניתן אישור להתקנת מצלמות האבטחה (הודעה מיום 29.3.2016, שורות 39-42). קרולינה, עובדת המלון, ציינה בהודעתה כי היא ידעה שהנאשמים השתמשו במצלמות שהיו במלון, אך אלה כנראה לא הספיקו להם (הודעה מיום 7.4.2016, שורות 381-383). מהודעות אלה, אפוא, מתקבלת התמונה לפיה מצלמות האבטחה אשר הוצבו בשטחי המלון, הוצבו, לכאורה, במעורבותו של העורר, ללא קבלת אישור מהנהלת המלון. העורר טען בהודעת הערר, כי בית המשפט המחוזי התעלם מתצהירו של מתקין מצלמות האבטחה, ממנו עולה כי רק הנאשם 1 היה מעורב בהתקנת המצלמות. אין בידי לקבל טענה זו. עיון בתצהיר אכן מלמד אודות מעורבותו הלכאורית של הנאשם 1 בהתקנת מצלמות האבטחה. אולם העובדה ששמו של העורר לא ננקב בתצהיר אין בה כדי לשלול בהכרח את מעורבותו בהתקנתן. מעבר לכך, כתב האישום מייחס לעורר התקנתן של כמה מצלמות שונות באיזורים שונים במלון, ואילו התצהיר שהוגש מתייחס רק להתקנת מצלמות בחניון הבניין. מה גם שמן התצהיר עולה כי ככל הנראה מנהל האחזקה שרון היה מעורב בהתקנה זו, וכאמור לעיל, שרון מסר בהודעתו על מעורבות מצד העורר בהצבת המצלמות. אם כן, לא מצאתי שיש בתצהיר זה כדי לשלול את מעורבותו הלכאורית של העורר בהתקנת המצלמות.

באשר לנושא החניה האסורה; בית המשפט המחוזי פירט בהרחבה את ההודעות השונות מטעם עובדי המלון בנוגע לאופן חנייתם של הנאשמים בשטחי המלון, ומעיון נוסף בהן, עולה בבירור כי העורר, כמו גם יתר הנאשמים, אכן עשו שימוש בחניות שאינן שלהם, ובשטחים שאינם מיועדים לכך ברחבי המלון. לשיטת העורר, אופן חנייתם של הנאשמים הייתה מקובלת ונהוגה גם על ידי רבים אחרים משהי המלון. ואולם, העורר לא הצליח לבסס בטיעונו כי אכן קיימת פרקטיקה שגורה במלון של חניה במקומות אסורים. לעומת זאת, נוטה אני לקבל, בזהירות המתבקשת לשלב זה, את הגרסה הלכאורית שהובאה בהודעותיהם של כמה מעובדי המלון, לפיה הנאשמים נהגו להחנות את רכביהם ואופנועיהם במקומות אסורים, ובאין מפריע, נוכח המורא שהטילו על העובדים. כך למשל, קצין הביטחון לביא תיאר בהודעתו כי העורר והנאשם 1 זכו ליחס מועדף מעובדי המלון בכל הנוגע לחניה במקום אסור, בעוד יתר לקוחות המלון לא זכו ליחס שכזה (הודעה מיום 6.4.2016). כאשר קצין הביטחון רוזנברג נשאל אודות סידורי החניה במלון בחניות נכים, השיב "אורחים רגילים מכבדים חניות נכים, והחבורה של שגיב היו חונים קבוע בחניית נכים". בהמשך מסר בפרט אודות "הגיפים של האחים" אשר חנו מספר פעמים בחנית נכים (הודעה מיום 7.4.2016, שורות 148-153). לשאלה האם אורח רגיל שאינו מחבורת הנאשמים החנה בחנית נכים או החנה את אופנועו במקום אסור, השיב רוזנברג "אין דבר כזה אבל אם במקרה אני רואה מישהו מחנה בלי תו נכה אני מבקש שיפנה חניית נכים ובדרך כלל מפנה [...]" עם חבורת שגיב לא אומר כלום, אם הייתי מדבר אליהם באופן תקיף כבר הייתי חוטף אגרוף מהפחד שלי" (שורות 159-163). קרולינה מסרה בהודעתה כי בעוד שלדיירי המלון לא הותר להיכנס לחניון העליון של המלון, לעורר ולאחיו הותרה כניסה לחניה זו, ואף אחד מעובדי המלון לא מנע זאת מהם (הודעה מיום 7.4.2016, שורות 235-243). נראה כי התנהלות לכאורית זו של הנאשמים, המיוחסת גם לעורר, הינה חלק ממסכת ההתנהגות המיוחסת לנאשמים, במסגרתה הטילו, לכאורה, אימה על הנהלת המלון ועובדיו.

באשר לעימות עם קצין הביטחון מארק; כזכור, לעורר מיוחס חלק באיומים שספג מארק מחבורת הנאשמים, על רקע דרישתו מאחד מהם להיזז את אופנועו מהמקום בו חנה, ומשסירב, הזמין מארק נידת משטרה אשר רשמה לנאשם דו"ח. דו"חות הפעולה של מארק, אשר מגוללים את התנהלותם המאיימת של העורר ושל הנאשמים, מקבלים

חיזוק בדמות הודעתו של מנכ"ל רשת המלונות, אשר מסר כי האירוע "מאוד הרגיז אותם, גם את לירון וגם את שגיב. לירון עד כמה ששמעתי אמר שהוא מנהל את המלון" (הודעה מיום 3.4.2016, שורות 75-76). להודעות אלה מצטרפים הדברים שאמר העורר בעצמו. העורר הודה בחקירתו כי אכן היה אירוע שכלל את קצין הביטחון, ובמסגרתו התעמתו השניים. כך למשל, העורר מסר כי לאחר שקצין הביטחון התגרה בו "בתוך רגע של עצבים אמרתי לו שאני אעשה מה שאני רוצה ומה שאני אגיד יהיה ואם יש לך בעיה תזמין משטרה" (חקירה מיום 24.11.2016, שורות 309-310). לאחר מכן, מסר העורר כי מבחינתו הדברים שאמר בהרמת קול לא היוו איום, והיה זה נורמלי מבחינתו להתעצבן שכן הקב"ט התגרה בו. עינינו רואות, שהעורר עצמו הודה בקיומו של אותו עימות עם קצין הביטחון. על כן, אני מוצא כי קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת להוכחת האירוע. מעבר לכך, אני סבור כי בצדק קבע בית המשפט המחוזי כי יש בתוכן הדברים שאמר העורר כדי לבסס דברי איום ברמה הלכאורית הנדרשת.

16. הנה כי כן, הגעתי לכלל מסקנה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת חלקו של העורר במעשים המיוחסים לו, המהווים חלק מאותה מסכת רחבת היקף של התנהלות מאיימת, ואף אלימה, מצד הנאשמים כלפי הנהלת המלון ועובדיו. אוסיף, כי גם אני סבור, כמו בית המשפט המחוזי, כפי שעולה מהחלטתו מיום 14.12.2016 ובית משפט זה בהחלטתו בערר, שאין בהודעות השונות שמסרו מי מעובדי המלון, אודות התנהגות חיונית כזאת או אחרת מצד הנאשמים, כדי לכרסם בתשתית הראייתית הלכאורית.

17. קיומן של עילות המעצר; אני סבור כי קביעתו של בית המשפט המחוזי בדבר קיומן של עילות מעצר היא קביעה מבוססת. לעניין זה, אציין כי עילות המעצר נובעות הן מהמעשים המיוחסים לעורר, הן מנסיבות ביצועם, והן מעברו הפלילי, הגם שאינו מכביד. יתר על כן, החומר החסוי שהועבר לעיוני אכן תורם במידה מסוימת לעלייה במסוכנות הנשקפת מן העורר ובחשש לשיבוש מהלכי משפט, אך לא במידה שיש בה כדי לשנות מהחלטתי שלהלן.

18. מצאתי כי במקרה דנן, ניתן להפיג במידה סבירה את המסוכנות הנשקפת מן העורר, ואת החשש מפני הימלטותו מהליכי שפיטה והחשש לשיבוש הליכי משפט, באמצעות שחרורו למעצר בפיקוח אלקטרוני בתנאים מגבילים. עיון בתסקיר המעצר שנערך בעניינו של העורר, מלמד כי מדובר באדם פיקח וחיוני, אשר ביטא, בין היתר, הבנה באשר למשמעותם של התנאים המגבילים אשר יוטלו עליו, וכן באשר להשלכות על בני משפחתו, במידה שישוחרר למעצר בפיקוח אלקטרוני. בפרט, התרשמתי מקביעתו של שירות המבחן באשר להתאמתם של המפקחים המוצעים לביצוע התפקיד, ויכולתם לקדם הפחתת סיכון במצבו, לפחות בטווח המיידי. לא נעלמו מעיני אותן "נקודות קושי וסיכון" העולות מן התסקיר, שעליהן עמד בית המשפט המחוזי בהחלטתו. אולם, בסופו של יום, אני סבור כי יש בשחרורו של העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני, תחת פיקוח "הדוק" של המפקחים המוצעים, ותוך הצבת תנאים מגבילים, כדי להגשים את תכלית המעצר, ולהקהות במידה מספקת את המסוכנות הנשקפת ממנו.

מעבר לכך, מצאתי ממש בטענתו של העורר לפיה יש להקל בתנאי מעצרו, נוכח תנאי מעצרם של יתר הנאשמים בפרשה. בפסיקה נקבע כי עיקרון השוויון יהווה שיקול בהחלטת המעצר, מקום בו לא קיים שוני רלבנטי בין הנאשמים המצדיק את האבחנה ביניהם [(ב"ש 361/83 אלמלם נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 381, 386 (1983)]. ממידע שנמסר לי במהלך הדיון, אני למד כי נאשמים 3, 5 ו-6 שוחררו לחלופת מעצר, בהסכמתה של המשיבה. בהחלטתי מיום 1.2.2017, קבעתי כי הנאשם 4 ישוחרר למעצר בפיקוח אלקטרוני. המשיבה טענה בדיון שנערך לפני, כי כוחו ומעמדו הרם של העורר בחברה, ביחס לנאשמים 3, 4, 5 ו-6, מצדיק את השוני בתנאי המעצר ביניהם. אני מקבל טענה זו. גם אם מעמדו של העורר והשפעתו על הלך הרוח של החברה, מעיד על שוני כלשהו בינו לבין הנאשמים האחרים, אני סבור שיש בכך כדי להצדיק הותרתו במעצר מאחורי סורג ובריח. זאת, בייחוד כאשר לא נראה, בשלב מקדמי זה, שחלקו באירועים מושא כתב האישום עולה בהרבה, אם בכלל, על חלקם של הנאשמים האחרים. בשולי הדברים, יוער

כי אף בעניינם של נאשמים 1 ו-2, אשר להם מיוחסת המעורבות הגדולה ביותר בפרשה (ראו פסקה 16 להחלטתי מיום 1.2.2017), קבעתי כי יש מקום לבחון אפשרות לשחררם למעצר בפיקוח אלקטרוני.

19. אשר על כן, אני מורה על שחרורו של העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני בבית הוריו שברחוב חזון איש 11/1, רעננה. המעצר בפיקוח אלקטרוני יהיה בפיקוח הדוק ותמידי של אחד מהמפקחים הבאים: הוריו של העורר, אחותו של העורר, בת דודתו - נורית נהרי, וחברו ליאור פינקלר. בנוסף, שלושת התנאים שלהלן הינם תנאים מוקדמים לשחרורו של העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני: (א) הפקדה במזומן או ערבות בנקאית בסך 25,000 ש"ח; (ב) ערבות עצמית בסך 100,000 ש"ח; (ג) כל אחד מהמפקחים שפורטו לעיל יחתום על ערבות צד ג' בסך 100,000 ש"ח.

בנוסף יחולו התנאים המגבילים הנוספים שלהלן: (ד) הרחקה ברדיוס של קילומטר מהמלון וממשרדי הנהלת הרשת; (ה) איסור על העורר ליצור כל קשר שהוא עם מי מהמעורבים בפרשה (לרבות קשר באמצעי תקשורת טלפוניים או אלקטרוניים); (ו) צו עיכוב יציאה מהארץ.

20. שחרורו של העורר יתבצע עם השלמת התקנתו של האיזוק האלקטרוני ולאחר קיום התנאים (א), (ב) ו-(ג) שבפסקה 19 לעיל. אעיר כי בא-כוח העורר לא הציג בפני את חוות דעתו של הממונה על הפיקוח האלקטרוני. ככל שאישור זה לא הוצג גם לבית המשפט המחוזי, ידאג בא-כוח העורר להגישו לבית המשפט המחוזי, וכן יעדכן את בית המשפט המחוזי בדבר מילוי התנאים האמורים. משישתכנע בית המשפט המחוזי כי העורר קיים את התנאים דנן, וכי בית הוריו של העורר אכן מתאים למעצר בפיקוח אלקטרוני, יוציא צו מעצר מתאים בפיקוח אלקטרוני.

ניתנה היום, ו' בשבט התשע"ז (2.2.2017).

ש ו פ ט